

líně ze dne 10. února 1931, č. j. 43033/25, a usnesení téhož soudu ze dne 5. července 1932 k vydobytí částky 23.123.89 Ř. M. s přísl. exekuce na svršky. Povinní podali proti povolení těchto exekucí včas odpor. Soud první stolice zamítl odpor. Odvolací soud nevyhověl odvolání a uvedl v otázce, o kterou jde, v d ů v o d e c h: Pokud dovolatelé namítají nedostatek vzájemnosti v Německé říši v příčině vykonatelnosti zdejších exekučních titulů, jsou soudy dosud vázány vlád. vyhláškou č. 131/1924 Sb. z. a n., jež konstatuje opak a která až dosud nebyla odvolána.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Na věci nic nemění, poukazují-li žalovaní na to, že snad ten nebo onen cizozemský soud odepřel v konkrétní věci nějaký právní úkon, o který byl požádán tuzemským soudem, anebo že snad německé soudy, dbající tamních zákonných ustanovení, postupují jinak nežli soudy tuzemské v obdobných otázkách. Dovolatelé nedbají zvláštního předpisu pro exekuční řízení na základě cizozemských exekučních titulů obsaženého v 79 ex. ř. a nesprávně si vykládají § 83, odst. 2, ex. ř., který dopouští odpor pro nedostatek vzájemnosti bez zřetele na lhůtu jinak tam zásadně stanovenou. Neprávem poukazují dovolatelé k § 33 obč. zák. nebo také na § 57, odst. 2, č. 4, správně odst. 3, c. ř. s., anebo na § 38 č. 3 j. n. V prvním případě jde o hmotněprávní ustanovení mezinárodního práva o právech cizích státních příslušníků a o hmotněprávní předpoklad takovýchto práv, to jest o vzájemnost, kterou ovšem musí po případě cizí státní příslušník prokázat jako každou jinou pravotvornou skutečnost. V souzeném případě je zde však speciální ustanovení formálněprávní pro exekuční řízení, jež má být provedeno v tuzemsku na základě cizozemského exekučního titulu. Soud nemůže odepřít povolení a výkon exekuce, pokud je tu podle vládní vyhlášky náležitě uveřejněné vzájemnost v exekučních věcech zaručena, ani kdyby snad v některém konkrétním případě některý soud takto zaručené vzájemnosti nedbal anebo ji porušil. Takový postup by mohl zavdati příčinu k stížnosti, kterou by bylo podati na příslušných místech za tím účelem, aby bylo dosaženo nápravy, a kdyby se jí nedosáhlo, anebo kdyby věc dospěla tak daleko, že by vzájemnost vpravdě zachovávaná nebyla, mohlo by to zavdati popud vládě, aby učinila opatření ve smyslu § 79 ex. ř., kterým by odpadl předpoklad vzájemnosti. Ministerstvo spravedlnosti by však podle řečeného ustanovení zákona nebylo povoláno k tomu, aby na dotaz soudu podávalo prohlášení o tom, zda vzájemnost lze mít za zaručenou se zřetelem na určité případy porušení zaručené vzájemnosti.

Čís. 16040.

I nezletilý přejímatel jmění nebo podniku ručí podle § 1409 obč. zák.

Schválení opatrovníckého (poručenského) soudu je třeba jen k dobrovolnému (smluvnímu) převzetí závazku nezletilcem, ale nedostatek schválení nevylučuje jeho ručení ze zákona.

(Rozh. ze dne 21. dubna 1937, Rv I 1709/35.)

Žalovaný koupil v roce 1931 v době, kdy byl nezletilý, od svého otce dům č. p. 60 v B. Při sjednávání tržové smlouvy byl zastoupen opatrovníkem k činu Adameš R. a sjednaná smlouva byla opatrovnickým soudem schválena. V řečené smlouvě převzal žalovaný jen určité dluhy, mezi nimiž nebyla žalobcova pohledávka. Proti žalobě na zaplacení 2.855 Kč za cihly objednané otcem žalovaného a dodané žalobcem na stavbu uvedeného domu namítl žalovaný mimo jiné též, že byl v době převzetí domu nezletilý a že se zavával zaplatiti jen určité v kupní smlouvě o tomto domu vytčené dluhy. Soud první stolice uznal podle žaloby. Odvolací soud zamítl žalobu v podstatě z toho důvodu, že žalovaný byl v době koupě domu od svého otce ještě nezletilý, nemohl proto podle ustanovení §§ 233 a 244 obč. zák. ujednati smlouvu a zvláště převzítí nějaký závazek bez schválení opatrovnického soudu, který schválil kupní smlouvu s otcem žalovaného určitého obsahu, že proto žalovaný ručí jen podle obsahu této smlouvy, takže ručení podle § 1409 obč. zák. jest vyloučeno.

Nejvyšší soud uložil odvolacímu soudu další jednání a nové rozhodnutí.

Důvody:

Názor odvolacího soudu nelze schváliti. Ustanovení § 1409 obč. zák. o převzetí dluhů náležitých k převzatému jmění jest dáno na ochranu věřitelů, jimž dlužník převodem jmění odnímá možnost dojít z něho uspokojení, a jest jako zákonný následek onoho převodu právem donucujícím, daným ve prospěch věřitelů. Smluvní vyloučení takového zákonného ručení nemá významu (§ 1409, odst. 2, obč. zák.). Proto není také u nezletilého nabyvatele vyloučeno ručení podle § 1409 obč. zák., schválení opatrovnickým soudem se vztahuje na obsah smlouvy, ale nevylučuje i další ručení nastávající podle zákona. Schválení opatrovnického soudu jest potřebí jen k dobrovolnému (smluvnímu) převzetí závazku nezletilcem, ale nedostatek schválení nemůže vyloučiti jeho ručení ze zákona. Právní posouzení věci odvolacím soudem není tedy správné. Avšak odvolací soud nevyřídil následkem svého právního názoru další důvody odvolací a proto nemůže dovolací soud rozhodnouti ve věci.

Čís. 16041.

Nepřátelský osobní poměr mezi veřejnými společníky, znemožňující jejich zdárnou společnou činnost, jest důležitým důvodem pro zrušení veřejné obchodní společnosti (čl. 125 obch. zák.)

Stačí spoluvina žalovaného společníka na skutečnostech, jež jsou důležitým důvodem pro zrušení společnosti.

(Rozh. ze dne 21. dubna 1937, Rv I 1792/35.)

Žalobce Oskar F. a žalovaný Alfons F. byli spolujednateli veřejné obchodní společnosti, kterou převzali od svého otce Hynka K. F. Společenský poměr byl mezi nimi ujednan ústně a na neurčitou dobu. Ježto